

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/157/2023
Identifikačné číslo spisu:	3122206810
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:3122206810.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ S. N. W., nar. XX. M. XXXX, G., V. K. XXX/XX, 2/ maloletého B. T., nar. XX. V. XXXX, G., V. K. XXX/XX, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín, Trenčín, M. R. Štefánika č. 20, proti žalovanej R. N., nar. XX. X. XXXX, Z., W. W. XXXX/X, zastúpenej advokátom JUDr. Vladimírom Kašubom, PhD., Martin, Holubyho 51, o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 12C/47/2023, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 25. apríla 2023 sp. zn. 6Co/24/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Stranám náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 25. októbra 2022 č. k. 12C/44/2022-45 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým žalovanej uložil písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami úplne nekontaktovať žalobkyňu 1/ a mal. žalobcu 2/ (výrok I.). Výrokom II. žalovanej uložil na vzdialenosť menšiu ako 50 metrov nepribližovať sa k žalobkyni 1/ a mal. žalobcovi 2/. Výrokom III. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ a maloletému žalobcovi 2/ spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v rozsahu 100 % k rukám žalobkyne 1/ v lehote 15 dní od právoplatnosti uznesenia súdneho úradníka súdu, ktorým bude po právoplatnosti tohto rozhodnutia určená výška náhrady trov konania.

1.1. Žalobcovia 1/ a 2/ sa návrhom domáhali vydania neodkladného opatrenia vo vzťahu k žalovanej z dôvodu jej nevhodného správania sa k nim. Žalobkyňa 1/ je matkou žalobcu 2/. Jej manželstvo s otcom maloletého žalobcu 2/ bolo právoplatne rozvedené, maloletý bol na čas po rozvode zverený do výchovy žalobkyni 1/ a rodičia majú upravený aj styk s maloletým. V konaní vedenom pred súdom prvej inštancie vedeným pod sp. zn. 26Em/1/2021 bolo zistené, že žalobkyňa 1/ otcovi v realizácii styku s maloletým žalobcom 2/ nebráni. Žalovaná je kamarátka s otcom mal. žalobcu 2/, napomáha a podporuje otca maloletého v násilnom preberaní dieťaťa, zúčastňuje sa pri ňom napriek výslovnému nesúhlasu žalobkyne 1/.

1.2. Súd prvej inštancie po právnom posúdení veci podľa § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, ods. 2 písm. g) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) návrhu žalobcov na nariadenie neodkladného opatrenia v celom rozsahu vyhovel. Dospel k záveru, že žalobcovia 1/ a 2/ pripojenými listinnými dôkazmi osvedčili skutočnosti tvrdené v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, čím bol osvedčený určitý skutkový vzťah medzi stranami sporu, nárok žalobcov 1/ a 2/, ako aj nutnosť bezodkladne upraviť pomery v danej veci, vychádzajúc najmä z vyjadrenia Centra pre deti a rodiny Zlatovce z 13. októbra 2022. Konštatoval, že nariadením tohto neodkladného opatrenia nedôjde k obmedzeniu práv žalovanej, pretože žalovaná nemá žiadne práva v tomto prípade k žalobcom 1/ a 2/ a ani pri realizácii styku maloletého žalobcu 2/, nie je účastníkom konania realizácie styku otca s maloletým. Správanie žalovanej neprispieva ani k zlepšeniu realizácie styku s maloletým žalobcom 2/, skôr naopak, dochádza k psychickým následkom a obavám na strane žalobcov 1/ a 2/. Žalobcovia 1/ a 2/ pociťujú správanie žalovanej ako zásah do ich osobnej (telesnej aj duševnej) integrity. Správanie žalovanej zasahuje do ich práva na súkromie.

1.3. Žalobcovia 1/ a 2/ neboli odkázaní na podanie žaloby vo veci samej, preto im súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej uznesením z 25. apríla 2023 sp. zn. 6Co/24/2023 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a II. v častiach týkajúcich sa žalobkyne 1/ (výrok I.). Žalovanú poučil, že môže ako žalobkyňa podať proti žalobkyni 1/ (žalobkyni 1/ v tomto konaní; pozn.) žalobu vo veci samej, ktorou sa bude domáhať nároku na náhradu škody alebo inej ujmy spôsobenej výkonom neodkladného opatrenia s tým, že jej podaním je povinná znášať právne následky vyplývajúce z CSP (výrok II.). Uznesenie súdu prvej inštancie v častiach týkajúcich sa maloletého žalobcu 2/ vo výrokoch I. a II. a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v týchto častiach na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (výrok III.).

2.1. Odvolací súd po preskúmaní veci podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutých výrokoch I. a II. vo vzťahu k žalobkyni 1/ podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť. Konštatoval, že zásah do duševnej integrity rodiča môže spočívať aj v tom, ak iná osoba, bez toho, aby bola na to akokoľvek oprávnená, narušuje pokojný výkon rodičovských práv, najmä tým, že sa rodičovi vyhráža, že príde o starostlivosť, ktorú maloletému dieťaťu zabezpečuje.

2.2. Žalobkyňa 1/ podľa odvolacieho súdu dostatočne osvedčila okolnosti, ktoré odôvodňovali záver, že pre nevyhnutnú ochranu jej práv je potrebné nariadiť neodkladné opatrenie. Žalobkyňa 1/ osvedčila, že pri realizácii styku otca s maloletým dochádza ku konfliktom medzi ňou a žalovanou. Z predložených listín bolo osvedčené, že stupňovanie týchto konfliktov a konanie žalovanej ohrozuje integritu žalobkyne 1/. Žalovaná ako osoba, ktorá nie je nositeľom rodičovských práv a povinnosti k maloletému žalobcovi 2/ a tieto ani podľa zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rodine“) nevykonáva, spolupôsobí pri styku otca s maloletým žalobcom 2/, a to bez toho, aby na také spolupôsobenie bola oprávnená súdom, a to len na základe žiadosti otca a bez súhlasu matky - žalobkyne 1/. Vyjadrením Centra pre deti a rodiny Zlatovce z 13. októbra 2022, ako aj v predchádzajúcom konaní vedenom pod sp. zn. 26Em/1/2021 (na odvolacom súde vedenom pod sp. zn. 8CoE/5/2021; pozn.) bolo podľa odvolacieho súdu osvedčené, že konanie žalovanej môže zasahovať do telesnej a duševnej integrity žalobkyne 1/ ako aj narušovať pokojný výkon rodičovských práv žalobkyňou 1/. Podľa odvolacieho súdu sama žalovaná vo svojom odvolaní potvrdila, že intervenuje do priebehu styku otca s maloletým. Uviedla, že sa pravidelne zúčastňuje pri preberaní žalobcu 2/ otcom v škole, resp. v mieste bydliska žalobkyne 1/, a to už šesť rokov. Rovnako tak žalovaná sama potvrdila existujúce konflikty so žalobkyňou 1/, keď uvádzala (v podnete zaslanom predsedníčke Okresného súdu Trenčín, ako aj v odvolaní žalovanej), že 21. septembra 2022 použila zásah krízovej intervencie, a to konfrontáciou žalobkyne 1/ a žalovanej tak, aby si mohla žalobkyňa 1/ vybiť hnev a odovzdať ho žalovanej, a to s cieľom pomôcť dieťaťu.

2.3. Odvolací súd ďalej výrokom II. sám napravil nedostatok spočívajúci v nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktorý žalovanú nepoučil podľa ust. § 337 ods. 1 CSP. V tejto súvislosti poukázal, že žalovaná môže podľa § 334 žiadať o zrušenie neodkladného opatrenia, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené.

2.4. Žalobkyňa 1/ sa ako matka domáhala aj ochrany svojho maloletého syna - žalobcu 2/, ktorý nemá

úplnú procesnú spôsobilosť. Hoci návrh v mene maloletého podala matka ako zákonný zástupca a tento nesmeroval voči otcovi, ale voči žalovanej, odvolací súd mal za to, že ide o konflikt medzi záujmami rodičov. Nakoľko súd prvej inštancie v konaní maloletému žalobcovi 2/ neustanovil kolízneho opatrovníka, hoc to bolo nevyhnutné, o návrhu rozhodol vo vzťahu k žalobcovi 2/ bez toho, aby boli splnené procesné podmienky. Odvolací súd preto podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch I. a II. vo vzťahu k žalobcovi 2/ a v závislom výroku III. o trovách konania zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu v jeho I. a II. výroku podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ust. § 420 písm. e) a f) CSP. Navrhla, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu ako aj uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, a aby žalovanej priznal náhradu trov dovolacieho konania.

3.1. Dovolateľka vo vzťahu k tvrdenej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. e) CSP uviedla, že o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodol nesprávne obsadený súd, čím bolo porušené jej právo na zákonného sudcu. Žalovaná namietala miestnu nepríslušnosť súdu prvej inštancie v zmysle § 41 CSP pri prvom procesnom úkone, ktorý jej patril, a to po doručení uznesenia súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia. Súd prvej inštancie mal vec bezodkladne postúpiť miestne príslušnému súdu, ktorý mal vo veci vykonať potrebné úkony v zmysle CSP a následne predložiť vec príslušnému odvolaciemu súdu. V dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie vo veci rozhodol miestne nepríslušný odvolací súd. Odvolací súd navyše v rozhodnutí neodôvodnil, prečo na námietku miestnej nepríslušnosti neprihliadol.

3.2. Prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces videla dovolateľka v tom, že odvolací súd schválil postup súdu prvej inštancie, ktorý žalovanej znemožnil akokoľvek sa vyjadriť pred vydaním rozhodnutia, odoprel rovnaké postavenie žalovanej v konaní a vydal neodôvodnené rozhodnutie vykazujúce znaky svojvôle. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je možné zistiť, kde a kedy boli vykonané akékoľvek dôkazy, čo súd zistil a na základe čoho sa domnieval, že vydanie neodkladného opatrenia je dôvodné. Súdny svojimi rozhodnutiami výrazne zasiahli do práva žalovanej na osobnú slobodu, pričom z rozhodnutí oboch súdov nižšej inštancie nie je zrejmé, aké konkrétne okolnosti boli dôvodom pre vyhovieť návrhu žalobcov, ktoré konkrétne okolnosti možno považovať za zásah do súkromia resp. integrity žalobkyne 1/. Rozhodnutia súdov oboch inšancií neobsahujú žiadne odôvodnené závery, ktoré by vychádzali zo zisteného skutkového stavu, súdy nevykonali žiadne šetrenie pomerov a ani dokazovanie. Odvolací súd žalovanej tiež uprel právo na verejné prerokovanie veci a právo vyjadriť sa ku všetkým dôkazom bezprostredne, keď vo veci nenariadil pojednávanie.

4. Žalobkyňa 1/ sa k dovolaniu žalovanej písomne nevyjadřila.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalovaná, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd [písm. e)], ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [písm. f)].

8. Najvyšší súd už v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov

Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017 uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

9. V prípade dovolania podaného z dôvodu zmätočnosti rozhodnutia podľa § 420 CSP dovolací súd v prvom rade skúma, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

10. Podľa názoru odvolacieho súdu má v danom prípade neodkladné opatrenie povahu rozhodnutia vo veci samej, keďže návrh na jeho nariadenie v predmetnej veci bol podaný samostatne a súdy o ňom rozhodli ako o samostatnom predmete konania, bez následne prebiehajúceho konania vo veci samej (či splnenia uloženej povinnosti súdom podať nadväzujúcu žalobu vo veci samej). O nariadení neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. g) a h) CSP, môže súd rozhodnúť ako o samostatnom predmete konania, bez toho, aby na toto rozhodnutie nadväzovalo ešte konanie a rozhodovanie vo veci samej, tak ako tomu bolo aj v prejednávanej veci. Preto je voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie podľa § 420 CSP prípustné.

Dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP

11. V zmysle § 420 písm. e) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

12. Právo na zákonného sudcu je zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého nemožno nikoho odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz predstavuje pre každého účastníka konania rovnakú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred vybraných zásad (procesných pravidiel).

13. Princíp nebyť odňatý zákonnému sudcovi bol v civilnom sporovom konaní premietnutý aj do ustanovenia § 420 písm. e) CSP, pričom súdna prax je jednotná v tom, že súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca.

14. Koho treba považovať za zákonného sudcu a akým spôsobom možno vykonať jeho zmenu upravuje ustanovenie § 3 ods. 3 a ods. 4 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), podľa ktorého zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

15. Procesné pravidlá určovania príslušnosti súdov sú jedným z prvých predpokladov naplnenia práva na zákonného sudcu, a teda je nevyhnuté, aby sa konanie uskutočnilo na zákonom (vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom) súde. Až keď je určený zákonný súd, až potom je možné určiť v súlade so zákonom a s rozvrhom práce totožnosť zákonného sudcu zo sudcov zákonného súdu. Ak teda príslušný súd bude určený v rozpore so zákonom, právo na zákonného sudcu vyplývajúce z čl. 48 ods. 1 Ústavy SR sa nerešpektuje a v takomto prípade treba súd považovať v zmysle § 420 písm. e) CSP za nesprávne obsadený.

16. Žalovaná prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. e) CSP oprela o tvrdenie, že súdy v konaní neprihliadli na jej námietku miestnej nepríslušnosti uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone,

ktorý žalovanej v danom prípade patril (odvolanie proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia), v dôsledku čoho vo veci rozhodol miestne nepríslušný, a teda nesprávne obsadený súd. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné.

17. Z obsahu predloženého súdneho spisu dovolaciemu súdu vyplynulo, že súd prvej inštancie, po tom, ako dovolací súd rozhodol o odvolaní žalovanej a vec vrátil súdu prvej inštancie, predložil súdny spis Mestskému súdu Bratislava IV (pozri č. 1. 272 súdneho spisu), ktorý s postúpením veci nesúhlasil a vec predložil na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave ako svojmu nadriadenému súdu [§ 43 ods. 2 CSP prvá veta za bodkočiarkou (pozri č. 1. 333 súdneho spisu)]. Krajský súd v Bratislave uznesením z 08. septembra 2023 sp. zn. 7NcC/15/2023 (č. 1. 339 spisu) vyslovil, že nesúhlas Mestského súdu Bratislava IV s postúpením mu veci je dôvodný a miestne príslušným na prejednanie a rozhodnutie vo veci je v danom prípade Okresný súd Trenčín. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na závery aktuálnej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, v zmysle ktorých námietka nedostatku miestnej príslušnosti uplatnená odporcom (žalovaným) v odvolaní nemá právnu relevanciu; vyžaduje to zachovanie účelu a zmyslu inštitútu predbežného opatrenia (resp. neodkladného opatrenia). Krajský súd v Bratislave bol ako nadriadený súd (§ 43 ods. 2 CSP) toho názoru, že prvým úkonom v zmysle ust. § 41 CSP by mohol byť len úkon urobený do vydania rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia. Žalovanému v zmysle platnej právnej úpravy v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia žiaden prvý úkon, ktorým by mohol namietať nedostatok miestnej príslušnosti, nepatrí. Aj prípadný nedostatok miestnej príslušnosti tak treba zo zákona považovať za zhojený, pretože neboli splnené podmienky na skúmanie miestnej príslušnosti súdu. Preto nemôže nastať stav rozhodovania nezákonným sudcom.

18. Podľa § 41 CSP súd skúma miestnu príslušnosť iba na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí; výlučnú miestnu príslušnosť skúma aj bez námietky na začiatku konania.

19. Ak nie sú splnené podmienky na skúmanie miestnej príslušnosti, teda ak ju súd neskúma, má to za následok, že aj jej prípadný nedostatok je zo zákona zhojený, konvalidovaný. Pôvodne miestne nepríslušný súd sa tým zo zákona stáva (a naďalej je) miestne príslušným pre celé konanie.

20. V posudzovanej veci je sporné, či žalovaná uplatnila námietku miestnej nepríslušnosti včas. K tomu dovolací súd uvádza, že vznesenie námietky miestnej nepríslušnosti žalovaným podľa § 41 CSP je jeho procesným právom. Súd miestnu príslušnosť (okrem výlučnej miestnej príslušnosti) neskúma sám z úradnej povinnosti, ale až po tom, ako žalovaný vznesie pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí, námietku miestnej nepríslušnosti, a ak je táto dôvodná, postupuje sa podľa § 43 CSP. Prvým procesným úkonom, ktorý žalovanému patrí, je procesný úkon, ktorý mohol žalovaný v sporovom konaní vo vzťahu k súdu urobiť. Spravidla pôjde o vyjadrenie k žalobe (§ 167 ods. 2 CSP) alebo odpor proti platobnému rozkazu (§ 267 ods. 1 CSP). Ak tento prvý procesný úkon žalovaný nevyužije, neposúva sa právo namietať miestnu nepríslušnosť na ďalší procesný úkon, napríklad odvolanie proti rozsudku a pod., ktorý žalovaný v konaní reálne urobil. Uplynutím lehoty na vyjadrenie k žalobe (alebo na podanie odporu a iné) ako prvému procesnému úkonu, ktorý mu patril, je nedostatok miestnej príslušnosti zhojený a právo žalovaného namietať miestnu nepríslušnosť konajúceho súdu zaniká (k tomu porovnaj aj sp. zn. 4Cdo/94/2022).

21. V danom prípade bolo potrebné zohľadniť osobitnú povahu konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

22. Podľa prvej vety § 329 ods. 1 CSP súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania.

23. Podľa § 331 ods. 1 CSP návrh na nariadenie neodkladného opatrenia doručí súd ostatným stranám až spolu s uznesením, ktorým bolo neodkladné opatrenie nariadené. Ak bol návrh na jeho nariadenie odmietnutý alebo zamietnutý, uznesenie o jeho odmietnutí alebo zamietnutí ani prípadné odvolanie

navrhovateľa súd ostatným stranám nedoručuje; uznesenie odvolacieho súdu im doručí, len ak ním bolo neodkladné opatrenie nariadené.

24. Účinnosťou CSP došlo k definitívnemu zániku niektorých konkrétnych procesných inštitútov. Prvú kategóriu z nich tvoria inštitúty, ktoré zanikajú definitívne a bez „nástupcu“ (napr. zmenkový platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, preddavok na trovy konania a pod.). Do druhej kategórie patria inštitúty, ktoré nachádzajú v rámci CSP svoje „nové“ vyjadrenie v podobe, ktorá zodpovedá požiadavkám kladeným na obsah a kvalitu moderného sporového konania. Do tejto skupiny možno zahrnúť aj neodkladné a zabezpečovacie opatrenia podľa § 324 až § 344 CSP, ktoré svojimi účinkami nahrádzajú predbežné opatrenia v zmysle § 74 až § 77 a § 102 ods. 1 OSP (Sedlačko, F.; Kotercová, A.; Filová, A.: Rekodifikácia civilného procesného práva: Neodkladné a zabezpečovacie opatrenia podľa CSP a CMP; odkladný účinok v rámci SSP. Bulletin Slovenskej advokácie. 2016, číslo: 6, str. 4. /dostupné v ASPI/).

25. Inštitút neodkladného opatrenia zavedený novou právnou úpravou civilného procesu (CSP) má všetky prvky inštitútu, ktoré malo v pôvodnom zákone č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) predbežné opatrenie, ale na rozdiel od predbežného opatrenia môže mať aj trvalý charakter a je ho možné nariadiť aj po skončení konania vo veci samej. Preto rozhodnutia najvyšších súdnych autorít (Najvyšší súd Slovenskej republiky, Ústavný súd Slovenskej republiky) sú plne aplikovateľné aj na inštitút neodkladného opatrenia.

26. Najvyšší súd sa už v minulosti, za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy civilného procesu, zaoberal otázkou účinkov námietky miestnej príslušnosti uplatnenej v konaní o predbežnom opatrení.

27. V zmysle rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, aplikovateľnej aj za účinnosti CSP a rešpektovanej aj v rozhodovacej praxi krajských súdov konajúcich ako nadriadených v zmysle § 43 ods. 2 CSP prvá veta za bodkočiarkou, v konaní o nariadenie predbežného opatrenia námietka nedostatku miestnej príslušnosti uplatnená odporcom v odvolaní nemá právnu relevanciu. Len takáto interpretácia je v súlade s požiadavkou zachovania účelu a zmyslu inštitútu predbežného opatrenia. Ak sa návrh na nariadenie predbežného opatrenia doručuje odporcovi až spolu s uznesením o jeho nariadení (obdobne § 331 ods. 1 CSP; pozn.), a ak úmyslom zákonodarcu bolo uprednostniť záujem na účinnej a rýchlej dočasnej ochrane práv pred právom odporcu vyjadriť sa k navrhovaným skutočnostiam (čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky), potom rovnako v záujme zachovania účelu a zmyslu predbežného opatrenia možno obmedziť právo odporcu namietať v odvolaní miestnu nepríslušnosť tým, že sa na takúto námietku nebude prihliadať. Inak povedané, odvolanie nie je prvým procesným úkonom, ktorým by odporca v konaní o nariadenie predbežného opatrenia mohol namietať miestnu nepríslušnosť. Takýmto prvým úkonom by mohol byť len úkon urobený do vydania rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia, ak by takýto úkon odporcovi patrilo. Vzhľadom na právnu úpravu však v konaní o nariadenie predbežného opatrenia odporcovi žiaden prvý úkon, ktorým by mohol namietať nedostatok miestnej príslušnosti, nepatrí (žiaden nemá). Tým, že prípadný nedostatok miestnej príslušnosti, ak nie sú splnené podmienky pre jej skúmanie, treba zo zákona považovať za zhojený, nemôže nastať stav rozhodovania nezákonným sudcom z dôvodu miestnej nepríslušnosti súdu. Pôvodne nepríslušný súd sa totiž zhojením tohto nedostatku stáva súdom príslušným (porov. uznesenie najvyššieho súdu z 30. júla 2014 sp. zn. 6Cdo/223/2013, ktoré bolo podrobené ústavnému prieskumu a testu ústavnosti v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2016 sp. zn. II. ÚS 533/2016).

28. Pokiaľ predpokladom pre nariadenie neodkladného opatrenia je potreba bezodkladnej úpravy pomerov resp. obava z ohrozenia exekúcie, potom požiadavka bezodkladnej úpravy pomerov musí pri uplatnení tohto osobitného procesného postupu byť prvoradým kritériom, ktoré je potrebné zvážiť aj pri hľadaní odpovede na otázku účinkov námietky miestnej nepríslušnosti uplatnenej žalovaným (najneskôr) v odvolaní proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia. Akákoľvek iná interpretácia by totiž zdanlivo dávala prednosť právu na zákonného sudcu pred zachovaním účelu a zmyslu neodkladného opatrenia. Zdanlivo preto, že súd prvej inštancie skúma miestnu príslušnosť len v dvoch prípadoch, a/ ak ide o výlučnú miestnu príslušnosť v zmysle § 20 CSP alebo b/ na námietku žalovaného uplatnenú pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí. Pokiaľ ale konanie o návrhu na nariadenie neodkladného

opatrenia na súde prvej inštancie prebieha bez akejkoľvek procesnej aktivity žalovaného (§ 331 ods. 1 CSP), žalovaný v skutočnosti nemá pred rozhodnutím súdu prvej inštancie k dispozícii žiaden taký procesný úkon, ktorým by mohol účinne namietať miestnu nepríslušnosť súdu prvej inštancie. Za takejto situácie je aj prípadný nedostatok všeobecnej miestnej príslušnosti zo zákona zhojený (pôvodne miestne nepríslušný súd sa zo zákona stáva príslušný), pretože súd prvej inštancie, na ktorý bol podaný návrh, nie je oprávnený túto príslušnosť skúmať (§ 41 CSP a contrario).

29. Ako už bolo spomenuté vyššie, zákonným sudcom je v prvom rade sudca zákonného, t.j. vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušného súdu. Pravidlá pre určenie, ktorý konkrétny súd zo sústavy súdov všeobecného súdnictva je zákonným súdom v civilnom sporovom konaní, sú upravené v CSP, ktorý ustanovuje, ako sa má v konkrétnom prípade určiť príslušnosť súdu. Inak povedané, CSP normuje, ktoré momenty sú rozhodné pre určenie príslušnosti tak, že týmto určením je následne súd viazaný. V prípade, o aký ide aj v prejednávanej veci, je rozhodujúcim momentom práve (ne)možnosť uplatnenia námietky miestnej nepríslušnosti súdu žalovaným do rozhodnutia súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia, čím dochádza ku konvalidácii prípadnej miestnej nepríslušnosti súdu, na ktorý bol návrh podaný. Pripustenie účinkov námietky nedostatku miestnej príslušnosti uplatnenej v konaní o odvolaní proti uzneseniu, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie by bolo neprimeranou sankciou tak pre navrhovateľa (žalobcu) legitímne očakávajúceho zhojenie prípadnej miestnej nepríslušnosti súdu, ako aj súdu prvej inštancie, ktorý už vo veci konal a nariadil neodkladné opatrenie, postupujúc v súlade s ust. § 41 CSP. Napokon, uvedené je v súlade i s dlhoročnými závermi právnej teórie a súdnej praxe o odstrániteľnom charaktere nedostatku miestnej príslušnosti ako jednej z procesných podmienok na strane súdu.

30. Dovolací súd s ohľadom na správny postup súdov nižších inštancií dospel k záveru, že prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. e) CSP nevyplyva a dovolanie žalovanej je v tejto časti neprípustné.

Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP

31. Žalovaná prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala aj z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Dovolací súd už konštantne uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej intenzite, že došlo až k porušeniu práva na spravodlivý proces. Naopak, z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia ale nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

33. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

33.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

33.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak

zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

34. Ústavný súd Slovenskej republiky už za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy (OSP) vyslovil, že predbežné opatrenie (neodkladné opatrenie) ako zabezpečovací prostriedok v civilnom procese nemôže sám osebe opodstatniť záver o porušení práva fyzickej alebo právnickej osoby (uznesenie z 18. júla 2000 sp. zn. I. ÚS 46/2000 uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení ústavného súdu pod č. 65/2000).

35. Dovolateľka prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces videla v tom, že súd prvej inštancie pred vydaním uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia v rozpore so zásadou kontradiktórnosti i zásadou rovnosti strán nevykonával riadne dokazovanie, neumožnil žalovanej vyjadriť sa a následne vydal neodôvodnené rozhodnutie. Odvolací súd tieto vady nenapravil a rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania, čím žalovanej uprel jej právo na verejné prerokovanie veci.

36. Dovolací súd cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k žalovanou namietaným procesným vadám, pričom tieto v procesnom postupe oboch súdov nižšej inštancie nezistil. K tomu uvádza nasledovné.

37. Inštitút neodkladného opatrenia upravuje CSP v § 324 a nasl. ako tzv. osobitný procesný postup, ktorému zodpovedá zjednodušený a zrýchlený postup pri rozhodovaní o návrhu na jeho nariadenie a súčasťou takejto špecifickej úpravy je jej založenie, okrem iného, i na momente prekvapenia tým, že tomu, voči komu návrh na neodkladné opatrenie smeruje, sa návrh a ďalšie podania doručujú až s rozhodnutím vyhovujúcim návrhu.

38. Cieľom inštitútu neodkladného opatrenia je poskytnúť rýchlu ochranu porušeným alebo ohrozeným právam subjektu, ktorý podal návrh na jeho nariadenie, prípadne eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli v priebehu konkrétneho civilného sporového konania nastať. Za týmto účelom zákonodárca zakotvil zjednodušený procesný postup súdu pri rozhodovaní o návrhu na jeho nariadenie. Súd spravidla rozhoduje v lehote 30 dní bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Táto krátka zákonná lehota neumožňuje, aby súd vykonal riadne dokazovanie a nariaďoval pojednávanie. Inak postupuje iba vo výnimočných a odôvodnených prípadoch. Riadne dokazovanie v zmysle § 185 a nasl. CSP súd nevykonáva a pri rozhodovaní vychádza z obsahu návrhu a zo skutočností, ktoré boli v súvislosti s podaným návrhom osvedčené (k tomu sa obdobne vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 4. augusta 2020, sp. zn. III. ÚS 294/2020).

39. Z vyššie uvedeného vyplýva, že na konanie a rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie je možné aplikovať všetky zásady kontradiktórneho konania, ktoré sú typické pre sporové konanie. Ani zásada rovnosti strán (ktorú treba vnímať aj v spojení so zásadou kontradiktórnosti a zásadou ústnosti) sa neuplatňuje tak striktne ako v konaní vo veci samej. Sporové strany nemusia v každej časti, či druhu konania súčasne disponovať určitým procesným prostriedkom. V prípade niektorých procesných prostriedkov z ich povahy a účelu vyplýva, že ich uplatnenie má k dispozícii len jedna strana. Záujem na rýchlej a účinnej dočasnej ochrane práv žalobcu má prednosť pred právom žalovaného vyjadriť sa k navrhovaným skutočnostiam. Ochrana žalovaného je daná o. i. zodpovednosťou žalobcu za prípadnú vzniknutú ujmu.

40. Žalovaná v dovolaní namietala, že odvolací súd v danej veci nenariadil pojednávanie, čím jej bolo upreté právo na verejné prerokovanie veci. Dovolací súd konštatuje, že vo veci neodkladného opatrenia všeobecné súdy rozhodujú na základe skutočností uvedených v návrhu na nariadenie neodkladného

opatrenia bez nariadenia pojednávania ako aj bez vyjadrenia protistrany. Z § 329 ods. 1 CSP síce vyplýva možnosť súdu nariadiť pojednávanie, k tejto možnosti všeobecný súd pristúpi len v prípade, ak je to nevyhnutné a vzhľadom na okolnosti prípadu účelné. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie ani odvolací súd sa možnosťou nariadiť pojednávania vo veci nezaoberali, teda v prejednávacom prípade na základe tvrdení žalobcov a žalovanej nevzhliadli potrebu pojednávania nariadiť. Žalobcovia v návrhu na vydanie neodkladného opatrenia ani vo svojich iných podaniach súdom túto možnosť nenavrhli, v žiadnom zo svojich podaní neuviedli tak špecifické okolnosti, pre ktoré by vznikla potreba nariadiť pojednávanie. Dovolací súd je názoru, že v danom prípade z obsahu spisu nevyplyva žiadny relevantný dôvod, že by tu existovali také výnimočné okolnosti, ktoré by mali byť prejednané v rámci pojednávania a dovolateľka takéto dôvody v dovolaní ani riadne nešpecifikovala. Preto odvolací súd v tejto časti nepochybil v zmysle, že by protiprávne zasiahol do práva žalovanej na spravodlivý proces.

41. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je i právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Len náležité odôvodnené súdne rozhodnutie sa stáva interpretačným nástrojom súdnej autority k zabezpečeniu spravodlivosti. V tejto súvislosti žalovaná v dovolaní namietala, že uznesenie odvolacieho súdu v spojení s uznesením súdu prvej inštancie nie je dostatočne odôvodnené, lebo v ňom absentuje zásadné (akékoľvek) vysvetlenie dôvodov, pre ktoré bolo vydané neodkladné opatrenie.

42. V prvom rade je potrebné mať na pamäti, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok.

43. Podľa ústavného súdu, zjavná neodôvodnenosť (arbitrárnosť) rozhodnutia všeobecného súdu je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

44. Dovolací súd konštatuje, že v danom prípade má odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o taký prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalovanej, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán sporu, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa žalobkyne 1/ považuje za vecne správne, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami žalovanej (§ 387 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (najmä body 15. až 18.), ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie, nevplyva rozpornosť, nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami a myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené v procese osvedčovania

dôvodnosti návrhu žalobcov, ale tiež na právne závery, ktoré prijal (§ 220 ods. 2 CSP).

45. Odvolací súd v reakcii na odvolacie námietky žalovanej skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP) vo vzťahu k žalobkyni 1/, dôvodiac, že žalobkyňa 1/ dostatočne osvedčila okolnosti odôvodňujúce záver pre vydanie neodkladného opatrenia. Podľa odvolacieho súdu žalobkyňa osvedčila, že pri realizácii styku otca s maloletým dochádza ku konfliktom medzi ňou a žalovanou. V tejto súvislosti dovolací súd upriamuje pozornosť najmä na body 15. až 18. odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia jednoznačne a zrozumiteľne vyplýva, ktoré konkrétne skutočnosti viedli odvolací súd k záveru, že v danom prípade zásah do duševnej integrity žalobkyne 1/ ako rodiča môže spočívať aj v tom, ak iná osoba (žalovaná), bez toho, aby bola na to akokoľvek oprávnená, naruša pokojný výkon rodičovských práv. Zároveň odvolací súd v bode 14. odôvodnenia vysvetlil, že predpokladmi pre nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. g) a h) CSP sú splnené v prípade, ak je osvedčené, že konaním osoby, ktorej sa má obmedzenie uložiť, môže byť bezprostredne ohrozená telesná alebo duševná integrita dotknutej osoby (žalobcu - navrhovateľa neodkladného opatrenia). Nemožno preto prisvedčiť ani dovolacej argumentácii žalovanej o absencii odôvodnenia zákazu kontaktu žalobkyne 1/.

46. Úlohou všeobecného súdu pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení je zistiť na základe dostupných dôkazných prostriedkov najvýznamnejšie relevantné skutočnosti, a to bez potreby dodržania formalizovaného postupu štandardného procesného dokazovania, a na podklade osvedčených skutočností následne vo veci rozhodnúť. Najvyšší súd konštatuje, že argumentácia odvolacieho súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam CSP týkajúcim sa predpokladov vydania neodkladného opatrenia pre potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami (§ 325 ods. 1 CSP). Pokiaľ dovolateľka svojou argumentáciou v skutočnosti mienila prejavíť nesúhlas so záverom súdov o osvedčení skutočností dôvodných pre nariadenie neodkladného opatrenia, dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd v odôvodnení svojho uznesenia náležite uviedol, na základe čoho dospel k záveru, že v danom prípade skutočne došlo k osvedčeniu všetkých skutočností, ktorými je nariadenie neodkladného opatrenia podmienené. Listiny, z ktorých v procese osvedčovania vychádzal, pritom boli preukázateľne doručené žalovanej spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia, ako aj samotným uznesením súdu prvej inštancie, o čom svedčí doručka na č. l. 46b a 46c súdneho spisu, ktorá je verejnou listinou, keď opak (o ich nedoručení) preukázaný nebol.

47. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

48. Najvyšší súd pre úplnosť uvádza, že zdanlivo znevýhodňujúce postavenie subjektu, proti ktorému nariadené neodkladné opatrenie ako výsledok osobitného procesného postupu smeruje, nie je možné považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Toto postavenie je v danom prípade vyvažované právom podať návrh na zrušenie neodkladného opatrenia, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené (§ 334 CSP). Žalovaná má právo kedykoľvek podať návrh na zrušenie neodkladného opatrenia v súlade s ustanovením § 334 CSP a rovnako sa môže voči žalobkyni 1/ domáhať náhrady škody alebo inej ujmy podľa ustanovenia § 337 ods. 1, 2 CSP, o čom bola uznesením odvolacieho súdu poučená.

49. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalovanej aj v tejto časti procesne neprípustné, čo je dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

50. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie v posudzovanej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, v dôsledku čoho najvyšší súd dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné.

51. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

52. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.